

Азараз — наступна історія. У ній розповідається про те, звідки у верблюда взявся великий горб. На Початку Часів, коли світ був ще молодий-молодий і таке інше, а усі Тварини лише починали працювати на Людину, посеред Похмурої Пустелі жив-був лінивий Верблюд. І мушу вам сказати, що й сам він був страшенно похмурий. Отож, він їв собі пагони та колючки, тамариск, молочай і розмаїті голочки й а-ні-чо-гі-сінь-ко не робив, а коли хтось до нього звертався, то огризався — отак: «Грб!». Просто «Грб!» — і нічого більше.

Якось-то, саме у понеділок вранці, прийшов до нього Кінь із сідлом на спині та вудилами у роті, й сказав:

— Верблюде, о, Верблюде, виходь та бігай рясю — як ми усі.

Наступного дня прийшов до Верблюда Пес із палкою у роті, та й сказав:

— Верблюде, о, Верблюде, іди до нас! Будеш шукати і приносити — як ми усі.

— Грб! — відрізав Верблюд. А Пес пішов та й розповів усе Людині.

На третій день прийшов до Верблюда Бик із ярмом на шиї, та й просить:

— Верблюде, о, Верблюде! Іди з нами та й ори поле — як ми усі.

— Грб! — відвернувся Верблюд. А Бик пішов та й розповів усе Людині.

Наприкінці дня Людина прикликала Коня, Пса і Бика, та й сказала:

— Троє, о, Троє, мені страшенно шкода (оскільки світ такий молодий-молодий і все таке інше), але той звір-Грб у Пустелі не може працювати, інакше він би давно уже був тут. Тому я залишу його в спокої, а ви мусите працювати удвічі більше: і за себе, і за нього.

Це — Джин, який насилає на Верблюда Чари. Спочатку він пальцем намалював у повітрі риску, і вона затверділа. Тоді зробив хмару, потім — яйце (вони знаходяться на малюнку внизу), а вже потім — чарівний гарбуз, який перетворився на велике біле полум'я. Вреїтні Джин, хоча вони і дали Верблюду та роздмухував полум'я, доки воно і собі не стало чарівним. Це були дуже хороші і дуже добрі Чари, але ж вони і дали Верблюду Грб. Але ж погодьтеся — той Верблюд був страшенно лінивий. А Джин над Усіма Пустелями був одним із найдобріших Джинів, тож він ніколи би не зробив нічого насправді лихого.